

TIZENNYOLCADIK VÉDŐBESZÉD

Legyen erőd szépen megcsinálni mindent. Sose hagyj semmit magad után. Kávézacc a csészén, frízsidek aljára kifolyt tej, mézcsöpp, üres vécépapírralni ne maradjon utánad. Mint a hóban, szépen visszamész, és eltünteted a nyomokat. Egy gyereket nem lehet a hóban eltüntetni. Pedig az is maradhatna utánam. Egy gyerek a kávézaccnál is profánabb. Egy gyerek mint az életem mellékhatása. Fordulok a kezelő Istenhez – előre megszünteti? Hogy különböztessenek meg nyomoktól nyomokat? Ehhez is kéne még valaki. Pedig osztódással is lehetne. Feküdnék, mondjuk az ágyon. Egyszer csak leválna belőlem valami. Felnevelni se kéne, csak nézne rám, önmagam hangja, önmagam vakreménye. Boldogan hagynám itt, mint egy szigetet. Éljen magam helyett.

Németh Bálint

MÍG SZÉPEN MONDJUK

Aki helyette jött, nem azért volt más,
nem a ruházata vagy a haja miatt,
hiszen a ruhája és a haja is az övé volt,
nem a szemüvege vagy a szeme miatt,
mert a szemüvege és a szeme is az övé volt,
és nem is azért, mert a halál megváltoztatta,
a halál ugyanis egyáltalán nem változtatott semmin.

Abból jöttünk rá, hogy elárulta magát,
nem a ruhájával, a szemével vagy a hangjával,
hanem azzal, hogy más volt, és ezt viseltük
a legnehezebben. Nem azt, hogy nem ő,
hanem hogy akár ő is lehetett volna.

Ahogy felmosóvizet loccsantunk az udvarra,
rázúdítottuk szemrehányásainkat, pedig tudtuk,
csalódottságunk csak az érthetné egészen,
aki helyett érkezett. Tisztában voltunk vele,
hogy felháborodásunk tettetett, hogy az a más,